

**2. april
FRANČIŠEK PAOLSKI**

Frančišek je dobil 'priimek' da Paola, ali po naše Paolski, po rojstnem mestecu Paola v Kalabriji, kjer se je rodil 27. marca 1416. Njegova pobožna starša sta bila že priletna in sinka sta postavila pod varstvo sv. Frančiška Asiškega. Čutila sta dolžnost, da bistrega dečka vzgajata tako, da bo delal veselje svojemu nebeškemu zavetniku. Bil je izredno dovzeten za vse, kar je Božje, in kot dvanajstletnik se je lahko z učenimi duhovniki pogovarjal o zapletenih verskih vprašanjih. Eno leto je živel pri frančiškanih blizu domačega kraja in nosil je celo redovno obleko, vendar pa ni hotel ostati pri njih za vedno, ker ga je Bog klical drugam. Vrnil se je k staršem in z njimi šel leta 1429 na dolgo romanje: obiskali so Monte Cassino, Loreto, Assisi in Rim. Frančišek je povsod molil in bistro opazoval življenje duhovnikov. Po vrnitvi se je umaknil v samoto in živel ves blažen proč od ljudi, večkrat zamaknjen v Božjo lepoto, dobroto in usmiljenost. Po šestih letih se mu je pridružilo enajst mož. Pobožna družba si je nadela ime 'eremiti brata Frančiška' oz. 'najmanjši bratje'. Sveti Frančišek je svoje samotarje vodil najprej po začasnih pravilih, ki so bila potrjena leta 1493. Med njimi je bila tudi zahteva, da se bodo njegovi redovniki postili vse leto. Umril je star 91 let med branjem pasijona na veliki petek, 2. aprila 1507.

**11. april
STANISLAV**

Stanislav se je rodil leta 1030 v vasi Ščepanovo pri Krakovu v družini nižjega vojaškega plemiča. Krščanstvo je bilo takrat na Poljskem še mlado in ljudi še zdaleč ni prekrvasilo, zato je bilo v njih še mnogo surovosti. Stanislavovi starši so bili verni. Fant je želel postati duhovnik. Šolal se je najprej v Gnjeznu, svoje bogoslovno znanje pa je utrdil v Liegeu v Belgiji, kjer je bilo eno od središč prenovitvenega gibanja v Cerkvi. Mladi Stanislav se je vrnil v domovino z željo, da bi svoje moči posvetil Cerkvi, prosti državnih vezi. Rad bi postal redovnik, a na željo svojega škofa je sprejel službo župnika. Od blizu je spoznal stisko revnih slojev in rad bi jim gmotno in duhovno pomagal. Leta 1070 je umrl krakovski škof in po volji ljudstva, plemstva in kralja Boleslava II. Hrabrega je postal njegov naslednik Stanislav. Bil je drugi škof na Poljskem, ki ni izšel iz vrst redovnikov. Boril se je za to, da državna oblast ne bi ovirala Cerkve pri izpolnjevanju njenega duhovnega poslanstva. Škof Stanislav je kralju spoštljivo, toda odločno očital njegove napake, saj je bilo njegovo življenje vse prej kot zgledno. 11. aprila 1079 je kralj Boleslav med mašo zunaj Krakova škofa Stanislava umoril. Nihče drug ni hotel biti za krvnika. Ljudje so škofa, ki je padel pod mečem, začeli častiti kot svetnika, kralj pa je izgubil prestol in moral je v pregnanstvo na Ogrsko. Škofa mučenca so pokopali v krakovski stolnici.

**19. april
LEON IX.**

Papež Leon IX. je bil doma iz francoske pokrajine Alzacije, kjer se je rodil leta 1002 v grofovski družini. Pri krstu je dobil ime Bruno. Bil je izredno vedoželjen otrok, zato so ga starši izročili v šolanje in vzgojo škofu Bertoldu v mesto Tul, ko mu je bilo komaj pet let. Zrastel je v učenega, ljubeznivega in pogumnega mladega moža, ki je bil sicer pobožen, zanimal pa se je tudi za državniške zadeve. Po premišljeni osebni izbiri se je odločil za cerkveno službo. Z mladostnim ognjem je odobral obnovo vere, redovništva in klera. Ko je leta 1024 umrl cesar Henrik II., je novi vladar postal Brunov sorodnik Konrad II. Ta ga je povabil na cesarski dvor, da mu je kot kaplan opravljal tudi državniške posle. Leta 1024 so kanoniki iz Tula cesarja prosili, da Brunu dovoli prevzeti izpraznjeno škofijo. Cesar je to odobril in Bruno je ostal škof v Tulu 22 let. Ko je bil leta 1048 izpraznjen papeški sedež, se je cesar Henrik III. obrnil na državni zbor, naj mu predlaga kandidata za papeža. Izbira je zadela Bruna. Ta si je kot papež vzel ime Leon IX., je bil 12. februarja 1049 ustoličen. Najvišjo službo v Cerkvi je opravljal pet let. Zgodovinsko najpomembnejša sprememba na papeškem dvoru je bila ta, da je v kardinalski zbor imenoval najsposobnejše in Cerkvi vdane može iz vse Evrope. Umril je 19. aprila 1054.

**25. april
MARKO**

Po soglasnem izročilu, ki sega v apostolske čase, je pisec drugega evangelija Marko, učenec apostola Petra, kasneje njegov sodelavec v Rimu. Na željo rimskih kristjanov je med letoma 65 in 70 napisal svoj evangelij, ki je po obsegu najkrajši, po nastanku pa najstarejši. Marko velja za iznajditelja književne vrste, imenovane evangelij. Izbor iz izročila, ki mu je bilo na voljo, Jezusove besede in pripovedi o Jezusu, je vpel v kronološki in geografski okvir navideznega življenjepisa, od tedaj, ko je Janez krstil Jezusa v Jordanu, pa do tedaj, ko so v Jeruzalemu našli prazen grob. Sicer pa je bil doma iz ugledne družine v Jeruzalemu. Njegova mati je bila lastnica hiše, v kateri se je po Gospodovem vnebohodu zbirala prva krščanska občina. Nekateri iz tega sklepajo, da je bila v Markovi hiši obednica, v kateri je Jezus na veliki četrtek obhajal s svojimi apostoli zadnjo večerjo in med njo postavil evharistijo. Za prestop iz judovstva v krščanstvo je Marka pridobil apostol Peter, ki ga je tudi krstil. Po svojem bratrancu Barnabu se je Marko leta 44 seznanil z apostolom Pavlom, ki je prinesel iz Antiohije darove za revne kristjane v Jeruzalemu, kjer je bila huda lakota. Ko sta se Pavel in Barnaba vračala v Antiohijo, sta vzela s seboj mladega Marka. Ob njiju je dozorel v dobrega misionarja. Umril je mučeniške smrti, verjetno v Aleksandriji. Od tam so njegove relikvije pozneje prenesli v Benetke, kjer so v 11. stoletju njemu na čast sezidali veličastno baziliko.